

GILLETTE BURGUNDIJA – 2. ČIN

Burgundija – Francuska
2. ČIN – Povratak Sabine

Priče nikada nisu iste jer ni trenuci u kojima se susrećemo nikada nisu isti. Mijenjaju se mjesta. Mijenjaju se godišnja doba. Mijenjaju se ljudi. A kad im žene prijeđu put, predviđanje gubi svaku vrijednost.

Ovu sam priču ispričao prije nekog vremena. Danas je želim ispričati ponovno, snažnije, gotovo kao razgovor sa samim sobom – poziv iz sjećanja, glas koji neprestano kuca na vrata vremena i podsjeća me ne samo na ono što je bilo nego možda i na ono što bi još moglo biti.

2. ČIN – POVRATAK SABINE

Prve sam dane proveo reorganizirajući imanje.

Neki su zaposlenici htjeli pregovarati.

Drugi su mi htjeli objasniti kako se oduvijek radilo.

Nekolicina je vjerovala da je sama tradicija argument.

Slušao sam.

Zatim sam odlučio.

Nisam namjeravao ponovno pregovarati o plaćama, povlasticama ni starim navikama. Tko je želio ostati, bio je dobrodošao. Tko je želio otići, dobio je stisak ruke i osmijeh.

Bez zamjeranja.

Davno sam naučio da se neke navike rijetko mijenjaju.

One se zamjenjuju.

Tako sam počeo graditi novu ekipu.

Odgovorne ljude.

Ljude kojima nije trebao nadzor u svakom satu dana.

Moja je filozofija bila jednostavna:

ne zapovijedaj.

Stvaraj odgovornost.

Tjedni su prolazili polako, odmjereni ritmom vinograda i vjetra koji je prelazio burgundske brežuljke.

Mislio sam da sam napokon pronašao mir koji više nisam ni tražio.

Onda se jednog poslijepodneva na ulazu u imanje pojavio talijanski automobil.

Izdaleka sam gledao kako iz njega izlaze žena i mladić.

Nekoga su tražili.

Živahno su razgovarali s jednim od radnika, koji nije razumio ni riječi talijanskog. Neprestano su ponavljali jedno ime.

Moje ime.

Prišao sam na konju.

I vrijeme je stalo.

Bila je to Sabine.

Nije morala progovoriti.

Nije se morala predstaviti.

Neka lica ostaju urezana u sjećanje dublje od fotografija.

Prepoznaješ ih u trenu.

Čak i nakon desetljeća.

Na trenutak sam ponovno postao mlad.

Ne mladić sa starih slika.

Ne mladić iz službenih dokumenata.

Mladić snova.

Pogrešaka.

Nedovršenih obećanja.

Srce mi je počelo kucati snagom za koju sam vjerovao da je odavno nestala.

Sjahao sam s konja, glumeći mir.

Nasmiješila se.

Isti osmijeh.

Isto svjetlo u očima.

Vrijeme joj je dodalo otmjenost, a ne udaljenost.

Pokraj nje stajao je mladić kojega mi je predstavila kao svojega nećaka.

Pozorno sam ga promatrao.

U toj sličnosti bilo je nečega uznemirujućeg.

Iste oči.

Isti izraz.

Ista tvrdoglava blagost.

Sabine me gledala onako kako se gleda netko tko nikada zapravo nije otišao iz tvojega života.

Nije bilo neugode.

Ni objašnjenja.

Samo tiha težina svega što nikada nismo proživjeli.

Šetali smo između trsova.

O prošlosti smo govorili kao što se govori o staroj kući u kojoj još žive sjećanja. Upitao sam je kako me uspjela pronaći.

Nasmijala se.

Smijehom kojega sam se savršeno sjećao.

„Tvoja krivnja."

„Moja?"

„Da. Uvijek si sve zapisivao. Ono što nisi mogao reći ljudima izravno, rekao si svijetu kroz svoje knjige. Godinama sam pratila tvoje riječi. Svaka je stranica ostavljala još jedan trag. Znala sam da ću te prije ili kasnije pronaći."

Šutio sam.

Jer je bila u pravu.

I u tom sam trenutku shvatio nešto.

Nije stigla slučajno.

A možda ni ja nisam.

Ponekad životu trebaju desetljeća da dovrši rečenicu prekinutu davno prije.

Ferdinando